YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO
(toinen jaosto)

12 päivänä toukokuuta 2009 *

Asiassa T-410/07,

Jurado Hermanos, SL, kotipaikka Alicante (Espanja), edustajanaan asianajaja C. Martín Álvarez,

kantajana,

vastaan

sisämarkkinoiden harmonisointivirasto (tavaramerkit ja mallit) (SMHV), asiamiehinään P. López Fernández de Corres ja O. Montalto,

vastaajana,

jossa on kyse kanteesta, joka on nostettu SMHV:n toisen valituslautakunnan 3.9.2007 tekemästä päätöksestä (asia R 866/2007-2), joka koskee kantajan esittämää pyyntöä menetetyn määräajan palauttamisesta,

* Oikeudenkäyntikieli: espanja.

EUROOPAN YHTEISÖJEN
ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN (toinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja I. Pelikánová (esittelevä tuomari) sekä tuomarit K. Jürimäe ja S. Soldevila Fragoso,

kirjaaja: johtava hallintovirkamies J. Palacio González,

ottaen huomioon ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamoon 16.11.2007 toimitetun kannekirjelmän,

ottaen huomioon asiassa T-410/07 R, Jurado Hermanos vastaan SMHV (JURADO), 18.2.2008 annetun ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen presidentin määräyksen (ei julkaistu oikeustapauskokoelmassa), jolla hylätään kantajan tekemä välitoimihakemus,

ottaen huomioon ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamoon 10.3.2008 jätetyn vastineen,

ottaen huomioon 17.12.2008 pidetyssä istunnossa esitetyn,

on antanut seuraavan

tuomion

Asian tausta

1 Café Tal de Costa Rica SA teki 25.4.1996 sisämarkkinoiden harmonisointivirastolle (tavaramerkit ja mallit) (SMHV) hakemuksen sanamerkin JURADO rekisteröimiseksi yhteisön tavaramerkiksi kahvin sekä tavaroiden ja palvelujen kansainvälistä luokitusta tavaramerkkien rekisteröimistä varten koskevaan, 15.6.1957 tehtyyn Nizzan sopimukseen, sellaisena kuin se on tarkistettuna ja muutettuna, pohjautuvan luokituksen luokkaan 30 kuuluvien muiden tavaroiden osalta.

2 SMHV rekisteröi haetun tavaramerkin numerolla 240 218, minkä jälkeen Café Tal de Costa Rica (jäljempänä tavaramerkin haltija) teki 5.8.1998 kantajana olevan Jurado Hermanos, SL:n kanssa sopimuksen riidanalaista tavaramerkkiä koskevasta yksinoikeuskäyttöluvasta. Kyseisessä sopimuksessa, joka oli osa erästä toista, yksinoikeuskäyttöluvasta samojen sopimusosapuolten välillä 15.4.1996 tehtyä sopimusta, joka koskee kahta espanjalaista tavaramerkkiä ja yhtä puolalaista tavaramerkkiä, määrättiin, että käyttölupa olisi voimassa 48 vuoden ajan eli vuoteen 2046 saakka. Kyseisen käyttöluvan saaminen merkittiin yhteisön tavaramerkkirekisteriin yhteisön tavaramerkistä 20.12.1993 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 40/94 (EYVL 1994, L 11, s. 1), sellaisena kuin se on muutettuna, 22 artiklan 5 kohdan mukaisesti.

3 SMHV ilmoitti 26.9.2005 päivätyllä kirjeellä asetuksen N:o 40/94 47 artiklan 2 kohdan mukaisesti sekä tavaramerkin haltijalle että kantajalle riidanalaista tavaramerkkiä koskevan yksinoikeuskäyttöluvan haltijana siitä, että kyseisen tavaramerkin rekisteröinti umpeutuu 25.4.2006. SMHV selitti tässä kirjeessä uudistamista koskevat

yksityiskohtaiset säännöt ja totesi, että uudistamishakemus on tehtävä ennen 30.4.2006 tai viimeistään ennen 1.11.2006 siten, että viimeksi mainitussa tapauksessa on kuitenkin suoritettava lisämaksu.

4 Koska SMHV ei saanut mitään uudistamishakemusta asetetussa määräajassa, se ilmoitti 24.11.2006 päivätyllä kirjeellä tavaramerkin haltijalle, että tavaramerkki oli poistettu tavaramerkkirekisteristä 25.4.2006 lukien.

5 Kantaja esitti 23.3.2007 menetetyn määräajan palauttamista koskevan pyynnön asetuksen N:o 40/94 78 artiklan nojalla. Se ilmoitti, ettei se ollut saanut 26.9.2005 päivättyä kirjettä ja että se oli saanut tiedon siitä, ettei riidanalaisen tavaramerkin rekisteröintiä ollut uudistettu, täysin sattumanvaraisesti hakiessaan tietoja SMHV:n internetsivustolta.

6 SMHV:n tavaramerkkiosasto hylkäsi 21.5.2007 tekemällään päätöksellä menetetyn määräajan palauttamista koskevan pyynnön, koska se katsoi, ettei kantaja ollut osoittanut olosuhteiden edellyttämää asianmukaista tarkkaavaisuutta.

7 Kantaja teki 31.5.2007 asetuksen N:o 40/94 57–62 artiklan nojalla SMHV:ssa valituksen 21.5.2007 tehdystä päätöksestä.

8 Toinen valituslautakunta hylkäsi valituksen 3.9.2007 tekemällään päätöksellä (jäljempänä riidanalainen päätös), eikä se tutkinut sitä, täyttikö kantaja olosuhteiden edellyttämää asianmukaista tarkkaavaisuutta koskevan edellytyksen. Valituslautakunta näet katsoi, että kantajalla ei ollut oikeutta hakea riidanalaisen tavaramerkin rekisteröinnin uudistamista eikä pyytää menetetyn määräajan palauttamista tätä varten, koska tavaramerkin haltija ei ollut nimenomaisesti valtuuttanut sitä siihen.

Asianosaisten vaatimukset

9 Kantaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

– ensisijaisesti kumoaa riidanalaisen päätöksen ja hyväksyy kantajan SMHV:lle esittämän menetetyn määräajan palauttamista koskevan pyynnön

– toissijaisesti ottaa kantaa pääasiaan ja tunnustaa sen aseman riidanalaisen tavaramerkin rekisteröinnin uudistamismenettelyn asianomaisena osapuolena

– velvoittaa SMHV:n korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

10 Kantaja on suullisessa käsittelyssä todennut ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen esittämän kysymyksen johdosta, että sen vaatimusten toisella osalla on ymmärrettävä pyrittävän siihen, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin muuttaa riidanalaista päätöstä.

11 SMHV vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

– hylkää kanteen

– velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudellinen arviointi

12 Kantaja esittää kanteensa tueksi kaksi kanneperustetta, jotka liittyvät ensinnäkin puolustautumisoikeuksien ja kuulluksi tulemista koskevan oikeuden loukkaamiseen sekä toiseksi asetusta N:o 40/94 tulkittaessa tehtyyn oikeudelliseen virheeseen. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo, että aluksi on tutkittava toinen kanneperuste.

Toinen kanneperuste, joka koskee asetusta N:o 40/94 tulkittaessa tehtyä oikeudellista virhettä

Asianosaisten lausumat

13 Kantaja väittää, että valituslautakunta on tulkinnut riidanalaisessa päätöksessä virheellisesti asetuksen N:o 40/94 78 artiklan 1 kohtaa, tulkittuna yhdessä 47 artiklan 1 kohdan kanssa, siltä osin kuin valituslautakunta on katsonut, että kantaja ei ollut tavaramerkin uudistamismenettelyn osapuoli, koska tavaramerkin haltija ei ollut valtuuttanut sitä nimenomaisesti pyytämään tavaramerkin rekisteröinnin uudistamista.

14 SMHV kiistää kantajan väitteet.

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

15 Asetuksen N:o 40/94 78 artiklan 1 kohdan mukaan menetetyn määräajan palauttaminen SMHV:ssä edellyttää ensinnäkin, että hakija on asianomaisen menettelyn osapuoli, toiseksi, että hakija ei huolimatta olosuhteiden edellyttämästä asianmukaisesta tarkkaavaisuudesta ole pystynyt noudattamaan määräaikaa SMHV:n suhteen ja kolmanneksi, että noudattamatta jättäminen on asetuksen N:o 40/94 nojalla suoraan aiheuttanut oikeuden menettämisen.

16 Ensimmäisen edellytyksen osalta on todettava, että asetuksen N:o 40/94 47 artiklan 1 kohdan mukaan uudistamista voi pyytää tavaramerkin haltija tai tämän nimenomaisesti valtuuttama henkilö. Tästä seuraa, että pelkästään tavaramerkin haltijaa tai tämän nimenomaisesti valtuuttamia henkilöitä voidaan pitää uudistamismenettelyn osapuolina.

17 Erityisesti on todettava, että toisin kuin kantaja väittää, SMHV:llä asetuksen N:o 40/94 47 artiklan 2 kohdan ensimmäisen virkkeen nojalla olevasta velvollisuudesta ilmoittaa asianomaiseen tavaramerkkiin merkittyjen oikeuksien haltijoille rekisteröinnin umpeutumisesta ei seuraa, että mainitut haltijat ovat uudistamismenettelyn osapuolia. Kuten asetuksen N:o 40/94 47 artiklan 2 kohdan toisesta virkkeestä, jossa säädetään, että SMVH ei ole vastuussa siitä, että ilmoitusta ei ole annettu, ja asetuksen N:o 40/94 täytäntöönpanosta 13.12.1995 annetun komission asetuksen (EY) N:o 2868/95 (EYVL L 303, s. 1) 29 säännön toisesta virkkeestä, jossa täsmennetään, että ilmoituksen tekemättä jättäminen ei vaikuta rekisteröinnin päättymiseen, ilmenee, asetuksen N:o 40/94 47 artiklan 2 kohdan ensimmäisessä virkkeessä säädetään ainoastaan SMHV:tä koskevasta ilmoittamisvelvollisuudesta, joka on pelkästään menettelyyn liittyvä ja jonka tarkoituksena ei ole myöntää oikeuksia tavaramerkin haltijalle tai muille henkilöille.

18 Samoin on hylättävä kantajan väite siitä, että sen itsensä ja SMVH:n välillä käyty kirjeenvaihto tavaramerkkiä koskevan käyttöluvan merkitsemisestä rekisteriin ja sillä tavaramerkin haltijan kanssa olleesta oikeusriidasta osoittaa SMHV:n katsoneen, että se oli ”tiettyä tavaramerkkiä koskevan asian osapuoli”. Ensinnäkään asetuksessa N:o 40/94

ei tunneta käsitettä ”tiettyä tavaramerkkiä koskevan asian osapuoli”. Toiseksi se, että SMHV on käynyt kirjeenvaihtoa kantajan kanssa, selittyy sillä, että kantaja oli tavaramerkkiä koskevan käyttöluvan haltija ja näin ollen tämän käyttöluvan rekisteröimistä koskevan menettelyn osapuoli. Kolmanneksi asetuksen N:o 40/94 säännökset sitovat SMHV:tä. Näin ollen vaikka näytettäisiin toteen, että SMHV on virheellisesti katsonut kantajan olevan uudistamismenettelyn osapuoli, kantaja ei voi saada tätä asemaa pelkästään tämän seikan perusteella.

19 Lopuksi on hylättävä kantajan väite, jonka mukaan SMHV:ssä käytäviä menettelyjä koskevissa ohjeissa (E osan 6 luku, jonka otsikkona on ”Uudistaminen”), jotka kantaja on esittänyt ja joissa on maininta ”Lopullinen teksti (27.11.2003)”, tavaramerkkiä koskevan käyttöluvan haltija rinnastetaan oikeudellisesti tavaramerkin haltijaan rekisteröinnin uudistamisen osalta.

20 Ensinnäkin on todettava, että SMHV:ssä käytävää menettelyä säännellään asetusten N:o 40/94 ja N:o 2868/95 säännöksillä. Niiden SMHV:ssä käytäviä menettelyjä koskevien ohjeiden osalta, jotka on julkaistu SMHV:n internetsivustolla, on todettava niiden olevan ainoastaan sellaisten menettelytapojen kodifikaatio, joita SMHV itse ehdottaa noudatettavan, joten ne merkitsevät sillä edellytyksellä, että ne ovat ylemmäntasoisten oikeussäännösten mukaisia, SMHV:n oman toiminnan rajoitusta siltä osin kuin sen on noudatettava näitä sääntöjä, jotka se on itselleen asettanut. Näillä ohjesäännöillä ei sitä vastoin voida poiketa asetuksista N:o 40/94 ja N:o 2868/95, ja kantajan oikeutta tehdä riidanalaisen tavaramerkin rekisteröinnin uudistamista koskeva hakemus on siis tarkasteltava yksinomaan näiden viimeksi mainittujen perusteella.

21 Toiseksi on todettava, että kantajan toimittamilla ohjeilla ei ole riippumatta siitä, olivatko ne ajallisesti sovellettavissa esillä olevan asian tosiseikkoihin, sitä sisältöä, jonka kantaja haluaisi niille antaa. Erityisesti on huomautettava, että kantaja on vain osittain lainannut ohjeiden 6.3.1 kohtaa ja jättänyt mainitsematta muun muassa kohdan, jonka mukaan ”henkilö, jolla on yhteisön tavaramerkkiin rekisteröity oikeus, ei itse voi esittää uudistamishakemusta, jollei – – yhteisön tavaramerkin haltija ole häntä nimenomaisesti valtuuttanut pyytämään uudistamista”. Näistä ohjeista ei siis mitenkään ilmene, että kantaja rinnastettaisiin oikeudellisesti tavaramerkkiä koskevan käyttöluvan haltijana tavaramerkin haltijaan uudistamisen osalta, vaan sitä vastoin, että hänen on,

kuten kaikkien muidenkin henkilöiden, pitänyt saada tavaramerkin haltijan nimenomainen valtuutus uudistamishakemuksen esittämiseksi ja hänen on näytettävä toteen se, että tällainen valtuutus on annettu.

22 Koska kantaja ei näin ollen ole pelkästään sen vuoksi, että se on tavaramerkkiä koskevan käyttöluvan haltija, kyseisen tavaramerkin rekisteröinnin uudistamismenettelyn osapuoli, on tutkittava, onko tavaramerkin haltija valtuuttanut sen pyytämään tavaramerkin rekisteröinnin uudistamista.

23 Tältä osin on aluksi korostettava, että kantaja ei ole missään vaiheessa SMHV:ssä eikä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa käydyn menettelyn aikana esittänyt tällaista tavaramerkin haltijan antamaa nimenomaista valtuutusta. Sillä, että SMHV ei ole nimenomaisesti pyytänyt kantajaa esittämään tällaista valtuutusta, ei ole tältä osin merkitystä, koska kantajan tehtävänä on näyttää toteen, että niiden säännösten soveltamisedellytykset, joihin se aikoo vedota, ovat täyttyneet, eikä SMHV:llä ole velvollisuutta kehottaa sitä tekemään näin.

24 Tämän jälkeen on hylättävä ne kantajan väitteet, joiden mukaan sillä olisi yksinoikeuskäyttöluvan haltijana oikeus pyytää käyttöluvan voimassaoloajan aikana tavaramerkin uudistamista, jos tavaramerkin haltija ei sitä tee. On totta, että nimenomainen valtuutus voi lähtökohtaisesti sisältyä käyttöoikeussopimukseen. Esillä olevassa asiassa käyttöoikeussopimuksessa ei kuitenkaan ole mitään tätä koskevaa määräystä. Jos lisäksi oletetaan kantajan väittävän, että yksinoikeuskäyttölupaa koskeva sopimus merkitsee käyttöluvan haltijalle annettua valtuutusta pyytää rekisteröinnin uudistamista tai jopa että kyseinen valtuutus on tunnustettava sille seuraamuksena sellaisesta oikeuden ja lain väärinkäytöstä, johon tavaramerkin haltijan väitetään syyllistyneen, on todettava, että kyseinen väite on ristiriidassa asetuksen N:o 40/94 47 artiklan 1 kohdan selvän sanamuodon ja tarkoituksen kanssa, koska kyseisessä säännöksessä säädetään, että valtuutuksen on oltava nimenomainen, ja koko ajatus yksityiselle osapuolelle määrättävästä seuraamuksesta on sille vieras.

25 Merkitystä ei myöskään ole kantajan väitteellä, jonka mukaan ennen asetuksen N:o 40/94 47 artiklan 3 kohdan kolmannessa virkkeessä säädetyn ”armonajan” päättymistä ei ole mahdollista saada sellaista oikeuden päätöstä, jolla tavaramerkin haltija velvoitetaan myöntämään sille nimenomainen valtuutus pyytää rekisteröinnin uudistamista. Vaikka tällainen mahdottomuus näytettäisiin toteen, se ei voi johtaa asetuksen N:o 40/94 47 artiklan 1 kohdassa asetetun nimenomaista valtuutusta koskevan edellytyksen sivuuttamiseen.

26 Lopuksi on todettava sen kantajan väitteen osalta, jonka mukaan hallinnollinen menettely soveltuu siviilikannetta paremmin sen intressien suojelemiseen, koska se antaa mahdollisuuden säilyttää tavaramerkki voimassa, että kyse on kantajan kannalta sellaisista tarkoituksenmukaisuusseikoista, jotka liittyvät siihen, minkä oikeudellisen keinon se valitsee kaupallisten intressiensä suojaamiseksi, ja se on itse yksin vastuussa tästä valinnasta. Tällainen valinta ei sitä vastoin voi sitoa SMHV:tä sen menettelyllisen aseman osalta, joka kantajalle on tunnustettava hallinnollisessa menettelyssä, eikä tämän menettelyn tuloksen osalta. Näin ollen jos kantaja on päättänyt, ettei se pane asiaa vireille tuomioistuimessa saadakseen valtuutuksen pyytää rekisteröinnin uudistamista, SMHV:n tehtävänä ei ole korjata sitä, ettei se ole näin tehnyt, myöntämällä sille kyseinen oikeus asetuksen N:o 40/94 vastaisesti.

27 Edellä olevan perusteella on todettava, että koska kantajalla ei ole tavaramerkin haltijan antamaa nimenomaista valtuutusta pyytää tavaramerkin rekisteröinnin uudistamista, se ei ollut uudistamismenettelyn osapuoli eikä se näin ollen voinut pyytää menetetyn määräajan palauttamista kyseisessä menettelyssä. Valituslautakunta ei siis ole tehnyt mitään virhettä hylätessään kantajan valituksen tästä syystä.

28 Koska asetuksen N:o 40/94 78 artiklan 1 kohdassa asetettua ensimmäistä edellytystä ei näin ollen ole täytetty, kantajan toinen kanneperuste on hylättävä, eikä muita kyseisessä säännöksessä asetettuja edellytyksiä ole tarpeen tutkia.

Ensimmäinen kanneperuste, joka liittyy puolustautumisoikeuksien ja kuulluksi tulemista koskevan oikeuden loukkaamiseen

Asianosaisten lausumat

29 Kantaja väittää, että valituslautakunta on perustanut riidanalaisen päätöksen etenkin siihen, että sille ei ole tunnustettu asianomaisen osapuolen asemaa riidanalaisen tavaramerkin rekisteröimisen uudistamismenettelyssä. Koska tavaramerkkiosaston päätöksessä ei kuitenkaan ollut millään tavalla kyseenalaistettu sen asemaa asianomaisena osapuolena, se ei valituksessaan ole katsonut tarpeellisesti ottaa kantaa tähän kysymykseen. Valituslautakunnan, joka oli tietoinen tavaramerkkiosaston päätöksestä, olisi pitänyt pyytää kantajaa esittämään huomautuksensa ennen kuin se hylkäsi kantajan tekemän valituksen sillä perusteella, ettei se ollut asianomainen osapuoli.

30 SMHV kiistää kantajan väitteet.

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

31 Asetuksen N:o 40/94 73 artiklan toisen virkkeen mukaan SMHV:n päätökset voivat perustua ainoastaan sellaisiin syihin, joihin osapuolet ovat voineet ottaa kantaa. Mainitulla säännöksellä vahvistetaan puolustautumisoikeuksien suojelua koskeva yleinen periaate yhteisön tavaramerkkiä koskevassa lainsäädännössä. Tämän yhteisön oikeuden yleisen periaatteen mukaan henkilöille, joihin kohdistetaan heidän etuihinsa huomattavasti vaikuttavia viranomaispäätöksiä, on varattava tilaisuus tulla asianmukaisesti kuulluksi. Oikeus tulla kuulluksi ulottuu kaikkiin tosiseikkoihin ja oikeudellisiin seikkoihin, jotka muodostavat päätösluonteisen toimen perustan, mutta ei siihen hallintoelimen lopulliseen kantaan, jonka se aikoo omaksua (ks. asia T-317/05, Kustom Musical Amplification v. SMHV (Kitaran muoto), tuomio 7.2.2007, Kok., s. II-427, 24, 26 ja 27 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

32 Lisäksi oikeuskäytännöstä ilmenee, että puolustautumisoikeuksia loukataan menettelyvirheellä ainoastaan siltä osin kuin se on käytännössä vaikuttanut asianomaisten yritysten puolustautumismahdollisuuksiin (asia T-210/01, General Electric v. komissio, tuomio 14.12.2005, Kok., s. II-5575, 632 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Puolustautumisoikeuksien suojelemiseksi annettujen voimassa olevien sääntöjen rikkominen tekee siten hallinnollisen menettelyn virheelliseksi ainoastaan, jos on näytetty toteen, että hallinnollisessa menettelyssä olisi voitu päätyä eri lopputulokseen, mikäli sääntöjä ei olisi rikottu (em. asia General Electric v. komissio, tuomion 632 kohta; ks. myös vastaavasti asia T-7/89, Hercules Chemicals v. komissio, tuomio 17.12.1991, Kok., s. II-1711, Kok. Ep. XI, s. II-79, 56 kohta ja yhdistetyt asiat T-191/98 ja T-212/98–T-214/98, Atlantic Container Line ym. v. komissio, tuomio 30.9.2003, Kok., s. II-3275, 340 kohta).

33 Kuten toista kanneperustetta tutkittaessa on kuitenkin todettu, SMHV on perustellusti katsonut, että kantaja ei ollut rekisteröimisen uudistamismenettelyn osapuoli, koska se ei ollut esittänyt tavaramerkin haltijan antamaa nimenomaista valtuutusta pyytää uudistamista. Tältä osin on vielä huomautettava, että kantaja ei ole missään vaiheessa todennut, että se olisi voinut esittää tällaisen valtuutuksen, jos sitä olisi siltä pyydetty. Tästä seuraa, että SMHV:ssä käyty menettely ei missään tapauksessa olisi voinut johtaa muuhun tulokseen kuin siihen, että valituslautakunta hylkää valituksen.

34 Kantajan ensimmäinen kanneperuste on näin ollen hylättävä, eikä ole tarpeen tutkia, oliko kantajalle varattu ennen riidanalaisen päätöksen tekemistä tilaisuus esittää asianmukaisesti näkemyksensä siitä, oliko se uudistamismenettelyn osapuoli.

35 Koska kantajan esittämät kaksi kanneperustetta on hylättävä, kantajan ensisijaiset ja toissijaiset vaatimukset on hylättävä.

Oikeudenkäyntikulut

36 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 87 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska kantaja on hävinnyt asian, se on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut välitoimimenettelystä aiheutuneet oikeudenkäyntikulut mukaan lukien SMHV:n vaatimusten mukaisesti.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN (toinen jaosto)

on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Kanne hylätään.

2) Jurado Hermanos, SL velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut välitoimimenettelystä aiheutuneet oikeudenkäyntikulut mukaan lukien.

Pelikánová Jürimäe Soldevila Fragoso

Julistettiin Luxemburgissa 12 päivänä toukokuuta 2009.

Allekirjoitukset